

כדורגל

ליגה לכנסת

על משחקי מכללי של מכבי תל-אביב נגד בית"ר ירושלים השבת, שהם תיים בנצחון מכבי בתוצאה 3:4, כותב שייע גלזר:

חבל שהיום כבר סגרו את רשימת המש' לגות שרוצות להבחר לכנסת. היה לי איום רעיון, רק חבל ש' הוא בא קצת מאו' חר. למה לא הגישו שום רשימה של ספורטאים? למה לא הכניסו כמה שחקני כדורגל, או שחקני כדורסל לרשימות א' חרות? מה יש, הכל כבר בסדר בשטח הספורט, ורק בשאר

הדברים יש באלאגן. מה שאני רוצה להגיד בשאלות האלה הוא שאם היו כמה ספורטאים בכנסת, היינו מונעים כמה בזיונות. אני יודע מה שתגידו: איזה ספורטאי יכול להיות חבר כנסת? שטויות! קחו אותי למשל. לפני כמה זמן קיבלתי מכתב מבחורה ירושלמית, ששמה ויטה אסף. המכתב היה כתוב בכתב יפה של בחורה, והיא כתבה שהיא אחת המעריצות שלי ומוכנה ללכת בשבילי באש ובמים. בהתחלה, אמנם, לא הבנתי מה פירוש ההשתפכות הזאת, עד שהגעתי לסוף. היא כתבה בסוף, שעשתה התערבות עם החברים שלה, שאני אענה לה על מכתבה ואפילו אשלח לה תמונה שלי. כל החברים נורא צחקו, ואמרו שהיא עוד לא מכירה איזה שויצר אני, ואפילו לא אוזן יד לכתוב לה תשובה. זה דחקא די נכון, אבל כשקראתי את זה החלטתי דחקא לכתוב תשובה ולשלוח תמונה.

ספירה מחבר. לא עבר הרבה זמן וקיבלתי עוד מכתב. זה היה מכתב של החבר של ויטה אסף מירושלים. הוא כתב לי שהוא רוצה שאשלח לו חתימה, כדי שיוכל להדביק אותה על-יד החתימה של דוד בן-גוריון ויצחק בן-צבי, על הקיר בבית שלו. הוא כתב רק את זה. אבל אחר כך נודע לי שגם הבחור הזה עשה התערבות, והתערב שלושה אנשים עיתון, אבל לו לא אענה, ואם כן, אז הוא מוכן לקבל סטירה. אם הייתי יודע את זה קודם, הייתי שולח לו עשרה מכתבים.

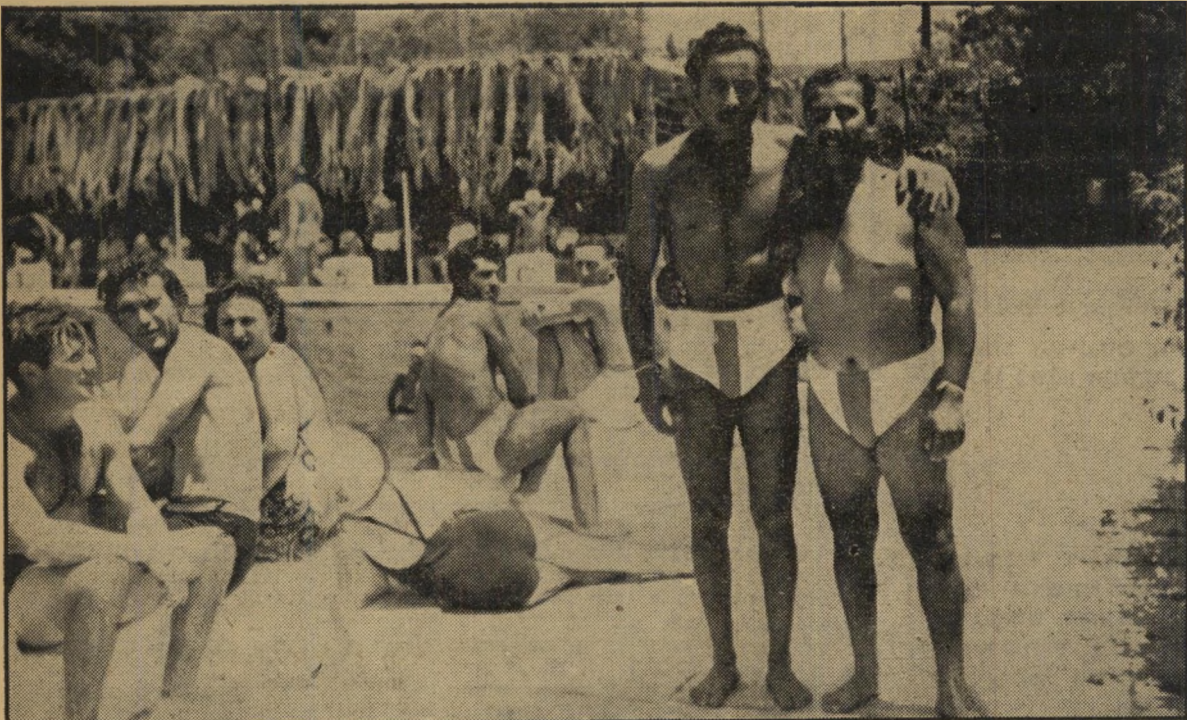
אבל חכו, זה עוד לא הכל. ביום שבת היינו צריכים לגסוע לירושלים, לשחק בידו' דות נגד בית"ר ירושלים. באתי. אז המאמן החדש שלנו, יוסלה מרימבוביץ, הודיע לי, שבגלל זה שלא הייתי באימון, אני לא משחק. מהעניינים של מאמן הוא דחקא צר. דק. אבל לא מהעניינים שלי. אני לא יכול לשחק 20-30 קבוצות. אני לא יכול להיות גם בבחורה, גם בקבוצת אגד, גם במכבי, גם נהג וגם בעל. אבל לא כעסתי, ונסעתי לירושלים בתור הנהג של החברה.

אחרי המשחק, כשאני חוזר לאוטובוס, אני רואה בחורה שעומדת על יד האוטו, ומשחקת כל הזמן עם מכתב. תיכף ידעתי מי היא. אמרתי לה: את לא ויטה שכתבה את המכתב? בטח שזאת הייתה היא. נורא שמחה להכיר אותי והיכירה לי את החבר, זה שחשף סטירה. ואפילו הבטיחה לשלוח לי ולאשתי שיר בתכנית כבשטן.

למה סיפרתי לכם את זה, שתראו מה זה מעריצים. איך שלא יהיה, יש לי אזהרה. לפחות הנוער לא בוגד וממשיך לעריץ. רק חבל שאי אפשר להשתמש בזה לבחירות לכנסת. גם ויטה וגם החבר שלה לומדים רק בכיתה ח'.

שקט בגלל החום. המשחק בירושלים היה דחקא מעניין. מכבי שיחקה בלעד' בלעד' גולדשטיין ובלעד' רוניק, שאיחרו לבוא, ולמרות שלקח שקטי ספישל לירו' שלים, לא נתנו לו לשחק. כשהשחקל ראו שאנחנו לא משחקים, הוא התחיל לצעוק את הכסף! אבל בגלל החום, הם השתתקו. בית"ר ירושלים הכניסו את הגול' ראשון, אבל תיכף אחרי זה באו שני גול' של רפי לוי, ואחד של נחמיאס, שזינו הגול הכי יפה במשחק, 25' מטר. בעצב נחמיאס גם עוד לעשות את שני הגול' הראשונים, והיה הכי טוב על המגרש. למ' רות שלקראת הסוף הייתה התוצאה כבר 1:4 לטובתנו, הבית"רים לא התיאשו והגיע עד 3:4. יתכן שאם היו משחקים עוד שעה היו מצליחים גם להשחית. בכלל, ה' משחק לא היה כל כך על רמה גבוהה, והתוצאה מראה ששתי ההגנות היו חלשות.

על הסף התבוסס איש בדמו, אשה זעקה, בני שעריים התקתו „אבא שלך הרג את

שאליו בא ישראל לתנות את צרותיו ולשאול בעצתו. אחרי ניסיון ניסתה רינה, אשתו של יואב, להניא את בעלה מלהתרועע עם ישי' ראל. אולם יואב לא רצה להיפרד מישראל, ידיו לשכונה מילדות, חבירו למשחקים ולמחתרת, שכנו לאחר ניסיונות הידק קשריו עם משפחת גובאני אחרי התאונה, הובא במישרין להריגתו בידי הידיד.

ההורג וההרוג

ישראל גובאני, 34 (מימין), ידיו נפשו יואב מדר (29), כפי שהצטלמו עליידי צלם חובב בבריכת השחייה של רחובות. שני הידידים בילו את רוב זמנם בצחצחא עד שקרתה לישראל התאונה. גם אחרי התאונה לא נסח יואב מדר את ידידו, היה האיש היחיד

ידידו הטוב ביותר של ההורג. שניהם גול' דו בשכונת שעריים, יחד שיחקו בבוק, יחד למדו בבית הספר העממי, יחד התגייסו ל' אצ"ל, יחד השתחררו, נשאו נשים, הולידו ילדים, עבדו ונראו מאושרים וידידים בלב ונפש.

היתה זו דעתם של מרבית אנשי השכונה, אולם לא של כולם. שכנים רבים ידעו על המצב המתוח ששרר בין שני החברים. איש מהם לא שיער כי כך יתפתחו העניינים.

★ ★ ★

תאונה בתמרור „עצור“

דבר התרחש לפני כשנה וחצי, ישי' ראל גובאני, שהשקיע מכספו בחברה להובלת משאות עמל בשעריים, הפך שם פקיד בעל תפקיד אחראי. ישראל היה מת' רוצץ רוב שעות היום על גבי אופנוע, דואג להסדיר את ענייני החברה.

באחד הימים, כשרכב על גבי האופנוע, ברחוב מוא"ת בתל-אביב, עצר ליד תמרור עצור. באותו רגע נפגע עליידי מכונית פר' טיה, שלא ראתה אותו בגלל לחיה שעברה במקום. ישראל הועף מעל המושב, נשאר שוכב על הכביש. הוא נחבש והוחזר הב' תה. בבית שבב זמן-מה, קיבל טיפידם, הוכנס לבית-חולים קפלן. הוא שהה שם שבועיים, הביא את רופאיו לידי מסקנה כי הוא סובל מליקויים נפשיים. הרופאים המ' ליצו להעבירו לבית-החולים לחולי-נפש בנס' ציונה. כעבור שלושה חדשים שב ישראל הביתה, סיפר לאשתו צילה (26), כי הרופ' אים רוצים לערוך אצלו בדיקות-מח' מסר' כנות. ישראל שאל בעצתה, צילה, שחששה פן יפגעו הבדיקות בבריאות בעלה, סרבה ל' תת את הסכמתה.

בינתיים התברר כי נוסף לכל הליקויים שלקה בהם ישראל, הוא איבד אף את כוח הגברא שלו. הוא רץ לרופאים פרטיים, קי' בל טיפול וזריקות לעשרות, אולם דבר לא עזר. ישראל, אב לחמישה ילדים, לבש חלוק בית, בילה את הימים בבטלה או בעבודות בית במקום אשתו, שעבדה כעוזרת במכון ויצמן. „הדבר היחיד שיכול להציל אותי, אולי, הם הפצויים שאקבל מחברת הביטוח עבור הפציעה“, נהג לומר. הוא פנה אל יואב ידידו, ביקש את עצתו כיצד לנהוג. האם כדאי לי להמשיך בצליעה? שאל את

לקרבו אליה. הוא לא נע. „יואב, ישראל הרג אותך?“ זעקה רינה. הבעל הביט ב' אשתו, הניע בראשו לאות הן. רינה שמטה את החולצה ספוגת-הדם מידיה, פתחה ביל' לות גוראות.

לילותיה החרידו את כל הסביבה. אחד הראשונים שנועקו לעזרה היה מאיר מלמד, שחקן קבוצת הכדורגל של מכבי רחובות. מלמד הבחין במתרחש, לא התעכב אף לרגע מיותר ומיהר לתחנת מנן דודי אדום ב' רחובות, להועיק עזרה.

איש לא שם לב באותו רגע לבתו הבכיר' רה של יואב מדר, עפרה בת התשע, שהת' עוררה לשמע הצעקות, יצאה מפתח הבית, ראתה את אביה מוטל בשולית דם. עפרה ניגשה בשקט אל פתח ביתו של ישראל גובאני, פנתה אל בתו של הורגאביה, שרה בת התשע, שהתעוררה גם היא. היא אמרה לה בתוכחה איומה: „את רואה, אבא שלך הרג את אבא שלי.“

שרה ענתה בעצב: „לא נכון, הוא לא הרג אותי.“

עפרה רצה אל בית דודה, אחי אביה, אבישי: „אמא מבקשת שתבוא“, בקשה עפ' רה את דודה הרחק, הגר ליד בית הוריו, במעלה הרחוב, „ישראל ירה באבא ביד.“ היא לא סיפרה על הרצח, כדי לא להתריד את הורי אביה. אבישי מיהר לבית אחיו ומשם למשרת רחובות. הקציץ טילפן ל' בית-החולים קפלן. שאל מה מצבו של יואב. „מיד נודיע לכם“, באה התשובה. כעבור שתי דקות צלצלו מבית-החולים. הרופא ב' קש לדבר עם הקציץ. „מה אתה סח?“ קרא הקציץ לתוך השטופרת. הוא לקח את אבישי לצד. „אין סיכויים“, הודיע לו בשקט. „יר' אב גבר“, אבישי, המום למשמע הדבר, חזר הביתה לאיטו.

השוטרים שהוועקו למקום היו מיותרים. ישראל גובאני הסגיר עצמו לידי המשטרה מיד לאחר שנמלט. הם רק שמעו את אמו הזקנה של ישראל זועקת לעברם: „נפש תחת נפש“, בנה, ההורג, חייב היה, לדע' תה, לשלם בחייו על שטעו.

★ ★ ★

משחק בבוק בצוותא

רחבה שלפני שני הבתים התאספו עשרות מתושבי השכונה הותיקים, שהכי' רם את יואב וישראל מאז ימי ילדותם. איש מהם לא יכול היה לפתור את התעלומה מדוע הרג ישראל את יואב. כי יואב היה

חוב מנשה קפרה שבשכונת שע' ריים הרחובותית גם את שנתו. השעה היתה חצות בדיוק. בקצה הרחוב הופיעה משאית גדולה, טיפסה גונחת בעליה. המש' אית עצרה ליד המגרש הריק, בחזית בית מס' 31. הנהג תימן פעמים אחדות עד ש' הצליח להעלות את מכוניתו על המגרש. הוא כיבה את המנוע, וינן מתוך תאו' ובצ' עדים מהירים חפו אל הבית הסמוך. את השקט פילחה שריקה חדה. איש לא ענה. „ישראל, ישראל!“ צעק הנהג וחיכה. מתוך הבית ענה קול אשה: „אל תצעק, הילדים יישנים!“

הנהג, יואב מדר (29), שסיים זה עתה את עבודתו, המתין. דלת העץ הישנה של הבית נפתחה וידידו הטוב ביותר, ישראל, ניצב בפתח. בידו רובה ציד שכתן אל יואב. יואב הסתובב, רץ לעבר פתח ביתו שלו, במרתק כעשרה מטרים מהמקום. הוא לא הספיק לעבור את מחצית הדרך. קול נפץ חד זיעזע את הסביבה. ישראל גובאני (34) לחץ על הדק רובה-הציד, שלח ברד של כדורי מחת קטנים לראשו ולגבו של ידידו מנוער. יואב ניסה להגיע לדלת ביתו. הוא הספיק עוד ללחץ על ידית הדלת, אך כו' חותיו אפסו והוא נפל על הסף.

הראשונה שחותה במחזה הדמים הנורא היתה רינה, אשתו של יואב. רינה (28), שכ' בה אותה שעה במיטתה, ציפתה לבעלה ש' עמד לחזור מעבודתו, כדי לסעוד עמו יחד את ארוחת הערב. מחשבתה הראשונה ל' משמע הנפץ היתה, „צמיג התפוצץ“. אולם שניות ספורות לאחר הנפץ נשמעה חבטת נעל בדלת הקדמית של הבית. רינה, הנמ' צאת בחורשי הריונה האחרונים, קפצה מ' מיטתה, יצאה בחלוק קליל אל תוך הלילה הקר. לפנייה, ממש על סף הדלת, היה מוטל יואב, על גבו. עיניו היו פקוחות, רגליו מוטלות בפישוק קרוב לדלת. שלולית-דם החלה לכסות את הרצפה.

ליד הקיר הבחינה רינה בדמותה, המוכרת לה היטב, של ידיד' ישראל. הוא עמד קומא במקומו, התבונן בהם ללא זיע. בידיו חז' ויק עדיין את רובהו. מבטי השניים נפגשו. ישראל הפנה את עיניו, הסתובב, ונעלם ב' מהירות ברחוב.

★ ★ ★

האם זעקה: נפש תחת נפש

חזות היספריה גתה רינה על בע' לה. היא החזיקה אותו בחולצתה, ניסתה